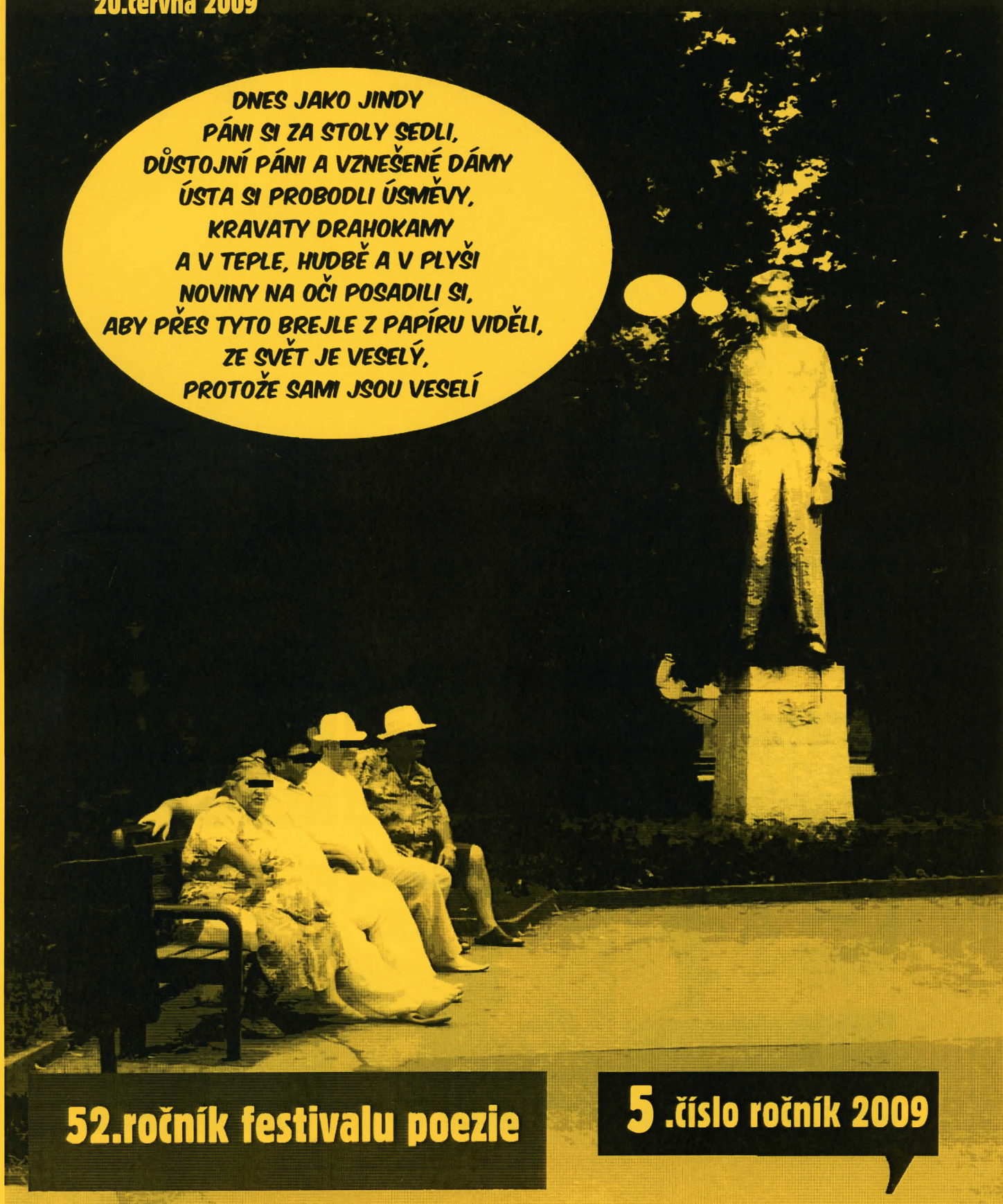

WOLKROVINY

20.června 2009

DNES JAKO JINDY
PÁNI SI ZA STOLY SEDLI,
DŮSTOJNÍ PÁNI A VZNEŠENÉ DÁMY
ÚSTA SI PROBODLI ÚSMĚVY,
KRAVATY DRAHOKAMY
A V TEPLÉ, HUDBĚ A V PLYŠI
NOVINY NA OČI POSADILI SI,
ABY PŘES TYTO BREJLE Z PAPIRU VIDĚLI,
ZE SVĚT JE VESELÝ,
PROTOŽE SAMI JSOU VESELÍ

52.ročník festivalu poezie

5 .číslo ročník 2009

... bááásníci dne

Jan Skácel: Vesnická pieta (úryvek)

Jednoho dne
(však právě odkvétaly třešně,
včeličky odnášely pyl
a všichni v polích byli,
a den ten sám pak byl
jak pohár broušený v třešňovém příborníku
povstala matka
a syna s klína položila na zem.

(ze soutěžních textů sólistů
pro vás úryvky vybrala
Alice Gregušová,
ilustrace Veronika Vůjtková)

Včerejší čtvrtý a dnešní poslední den

52. ročníku Wolkrova Prostějova

propršel, ale ...no a co? Na internetu včera psali, že za současné „nestandardní“ počasí prý může březnový výbuch sopky Mount Redoubt na Aljašce, která se po dvaceti letech klidu probudila k životu, pětkrát vybuchla a oblak popela dosáhl výšky 15 kilometrů. „Některé studie uvádějí, že po sopečných výbuších docházelo v minulosti v následném letním údobí k ochlazení,“ tvrdí nyní vědci. Nám v Prostějově to ale může být jedno. Důsledky pětidenní intenzivní erupce poezie se sice neprojeví na celém světě, ale stačí, že zasáhly desítky a stovky účastníků a diváků „wolkráku“, a teď následně na nějakou dobu ovlivní jejich „vnitřní počasí.“ Moje tedy zasáhly. A vaše..?

Na shledanou příští rok se za celou
redakci zpravodaje těší

Lenka Pehnalová

52.ročník festivalu poezie

Wolkrův Prostějov

16. - 20.června 2009

SOBOTA 20. ČERVNA 2009

8.30 - 12.30 **salonky spolkové části ND**
ROZBOROVÉ SEMINÁŘE s recitátory sólisty

9.00 **náměstí T.G.Masaryka**
Nautrilus ZŮM - DIVADLO Kvelb

11.00 **náměstí T.G.Masaryka**
Nautrilus ZŮM - DIVADLO Kvelb

13.00 **DUHA-S**
J.S.T.E. ARTYŽOK a DRED, Hronov
DEKALOG: GROCH - HRÁCH - Groch, Kadlečík, Pumr
Scénář: Erik Jakub Groch, Ivan Kadlečík, Ondřej Pumr

15.00 **DUHA-S**
Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy, Karlovy Vary
JÁ, HOLDEN - J.D.Salinger, L.a R.Pellarovi
Scénář: Hana Franková

16.30 - 17.30 **DUHA**
Hodnocení poroty divadel poezie

19.30 **DUHA**
TO NEJLEPŠÍ NA KONEC...
ZÁVĚREČNÝ VEČER 52. Wolkrova Prostějova
s předáním cen letošního festivalu

ZÁMEK WOLKROVU PROSTĚJOV
návštěva prostějovského zámku
22.00 OLD BROWN SHOES
- prostějovská kapela hrající převážně brit-rock ze 70.let

52.ročník festivalu poezie

**Wolkrův
Prostějov**
16. - 20.června 2009

WP očima AG

Sedím v kanceláři, naproti mně stojí srovnání v řadě jako vojáci keramičtí medvědi. Jejich výraz nasvědčuje tomu, že se těší, až budou mít svého majitele a poklidně usednou na vyhrazené místo ve vitríně. Odnese si mě Jonáš, Ludmila, Tereza, Vladimír, Jana....? Ve které divadelní zkušebně budou přítomni zrodu další inscenace? Ptají se oni, ptám se i já. Jejich čepice jsou tak barevné, jako byl pro mne letošní wolkrák. Hýřil všemi barvami. Byl slunečný a voňavý, pohodový, usměvavý, laskavý, ale i odvážný, spontánní a deštivý. Vybízeli mne k zamyšlení, srovnání a rekapitulaci.

Když jsem vás vítala na zahajovacím večeru, přála jsem všem, abyste u nás v Prostějově prožili krásných pět dní. Pokud se tak stalo, je to pro mne ta největší odměna.

Nezapomeňte, že za rok, bude Wolkrův Prostějov zase.

Budu se na vás těšit.

Alice Gregušová

1

soutěže recitátorů sólistů - 2.kolo

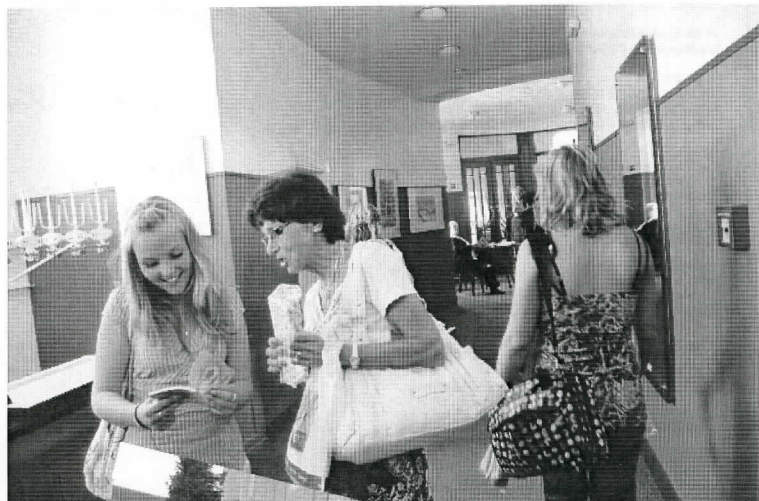
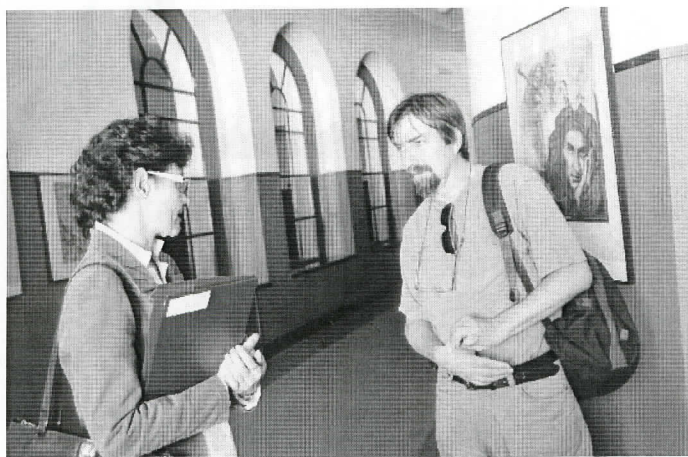
Pršelo, pršelo, jen se lilo, ale recitátory to neodradilo.

V první kategorii bučel Dan Kranich a všem dětem v podstatě vzkázal, že medvídek Pú je pěkný manipulátor (J. Žáček). Josef Kačmařík se našel v textu o hově (Anonym). Tereza Slámová radila dívkám, že se radši mají nechat setnout, než vdát za špatného chlapa (P. Rut: Kouzelná mast). Inu, opět zazněla pěkná poselství, do toho se svlékal Dan Kranich za vyprávění o třech Bedřích (story o vyrážce od Ivana Wernische nám vyprávěla i Tereza Kavková), Veronika Smolková se svým textem prozpívala (E. Bass: Komponista) a tak pořád dokola.

Velká část druhé kategorie ve druhém kole našla svůj hlas a rozhodla se ukázat v lepším světle (a nejen zásluhou pana osvětlovače). Petra Babčaníková sice spílala Luně (D. Čaplyginová), ale Vít Roleček byl tááák rád, že se na tomto světě narodil (L. Ferlinghetti), Sarah Hlaváčová začala rozcvíčkou a neváhala ani hodit botou, když recitovala Velké lalulá (Morgenstern). Ovšem, když dva dělají totéž, není to totéž: Jana Trojanová ze třetí kategorie při stejném textu zázračně přibírala, hubla a taky rodila. Třetí kategorie celkově měla včera na mysli velmi ušlechtilé otázky. Ludmila Müllerová rozmlouvala s Schrödingerovou kočkou (montáž věnovaná zvířeti proslulému v kvantové fyzice). Vladimír Benderski se projevil jako politik jazyka, který prožívá hysterické štěstí být, co je (D. Avidan).

A Marie Nováková měla židli.

Na konec bych chtěla apelovat na Matěje Hona, aby si už nevybíral básně o počasí. Kdybys na tom, Matěji, trval, tak aspoň něco slunečného (J. Hiršal: Déšť). *Katka Kaprálová*

52.ročník festivalu poezie

**Wolkrův
Prostějov**

16. - 20.června 2009

2

16.15 DUHA-S

ZUŠ Trutnov, Trutnov - **VERTIGO** - Virginia Wolfová

Scénář: Dominika Špalková a kol.

ZUŠ Trutnov Vertigo

Virginia Wolfová Scénář: Dominika Špalková a kol.

Horalky Heidi und Klum nám naservírovaly opravdu pestrou a výživnou divadelní stravu, jak slibovaly už v prvním čísle Wolkrovin. Režijní a scénografická lahůdka byla podána s naprostým soustředěním a přesností. Představitelky si pohrávaly s tématem nevěry, lesbického vztahu, smyslem bytí a svým určením ve společnosti. Nutkavé potřeba bilancovat s vlastním životem na hraně propasti nedozírné hloubky byla podána velmi citlivě a s přesvědčivostí. Že je Vertigo vskutku kouskem gurmánským potvrzuje i netradiční a velice působivá scénografická složka. Akvária s artefakty náležícím postavám, do kterých je postupně přilívána voda, znázorňují životní prostor hrdinek. Je to prostor výzvy, zápasu, vítězství i prohry. Na scéně se neděje nic nahodile, vše má přesný řád a vše je nositelem významu. Není to prostě žádný chleba s máslem, ale sousto, po kterém vám začnou ožívat všechny chuťové divadelní buňky a vy můžete blaženě vychutnávat kulinářské umění Dominiky Špalkové, Heidi a Klum.

Milan Cimerák

Bezprostřední dojmy diváků po představení:

- nevím, jestli ta exprese nebyla přehnaná, víceméně nevím, o čem to bylo
- mně se to líbilo, ta scéna byla moc hezká, ale nepochopila jsem to
- ze zadních řad nebylo vidět
- byla tam výborná hudba, skvěle to zahrály
- pěkný, fakt pěkný

Futurismus se zrodil z okouzlení myšlenkou, že dějiny jsou mechanismus a že vlastně vše lze převést na mechanismus. Je to umění, v němž geometrie převládá nad teorií, umění rozloženého pohybu, konkrétního zvuku v hudbě, umění slov osvobozených od významu a hlásek osvobozených od slov. Protože všechno, co upřednostňuje mechanismus před organismem, je způsobilé ke službě totalitářství, i futuristické umění má své významné představitele v Rusku, respektive Sovětském svazu, a v Itálii. V Anglii například futuristy najdeme stěží.

Futuristé věřili v budoucnost a v technický i myšlenkový pokrok – ale právě o tom my dnes pochybujeme. Hledáme tedy v inscenaci s provokativním názvem Válka – hygiena světa její postoj k myšlenkám, které ve 20. století zdůvodňovaly de facto nepřetržitých 30 let světové války (někteří evropští historikové razí teorii, že dvě světové války byly ve skutečnosti „druhou třicetiletou válkou“, která začala v roce 1914 a skončila v roce 1945.) Tolik kulturně-historický úvod.

Inscenace Základní umělecké školy v Biskupské ulici v Praze při hledání výrazových prostředků odpovídajících době, v níž Marinetti tvořil své texty, trochu zabloudila v tradici nám bližší, tedy v tradici poetismu. Místo drtivého mechanismu jevištně zpředmětnila převážně lyrickou hru, vedena citem převládala se od mechanického k organickému pojetí. To je lidsky mnohem přijatelnější než futuristické úvahy o očistné funkci války, Marinettiho poezii to ovšem podráždí nohy, upírá jí její bytostné výrazové prostředky a nahrazuje je jinými. Zjemňující účinek měla i hudba – jazzové improvizace hrané na saxofon – jako by tvůrci instinktivně utíkali od poetiky, s níž je těžké se vyrovnat (jakkoli je fascinující) k jiné, o níž toho víme dost a máme ji zažitou prostřednictvím českého vynálezu zvaného „poetismus“. Inscenace však každopádně připomíná, že kulturní dědictví 20. století je plné rozporů a hlubokých, dodnes nevyčerpaných inspirací. **Alena Zemančíková**

Bezprostřední dojmy diváků po představení:

-hej, nevím

-já mám rozpolcené dojmy a asi jsem nějak nepochopil pointu, ale možná to bude mnou

-nebylo to marné, pochytila jsem pointu, ale byl to strašný jakot

-mně se to líbilo, ale čekal jsem, že to bude konkrétnější, že z toho vyčtu víc postoj hrajících k tomu tématu

-sice to bylo těžké pochopitelné, ale dokázal jsem si v tom něco najít

18.45 DUHA-S

TEATR SREDNI VAŠTAR, Plzeň

ODYSEA A ANEB JAK BÝT KOMPATIBILNÍ

- Dea Loher, Petr Štědroň

Scénář: Dea Loher a soubor, Petr Štědroň

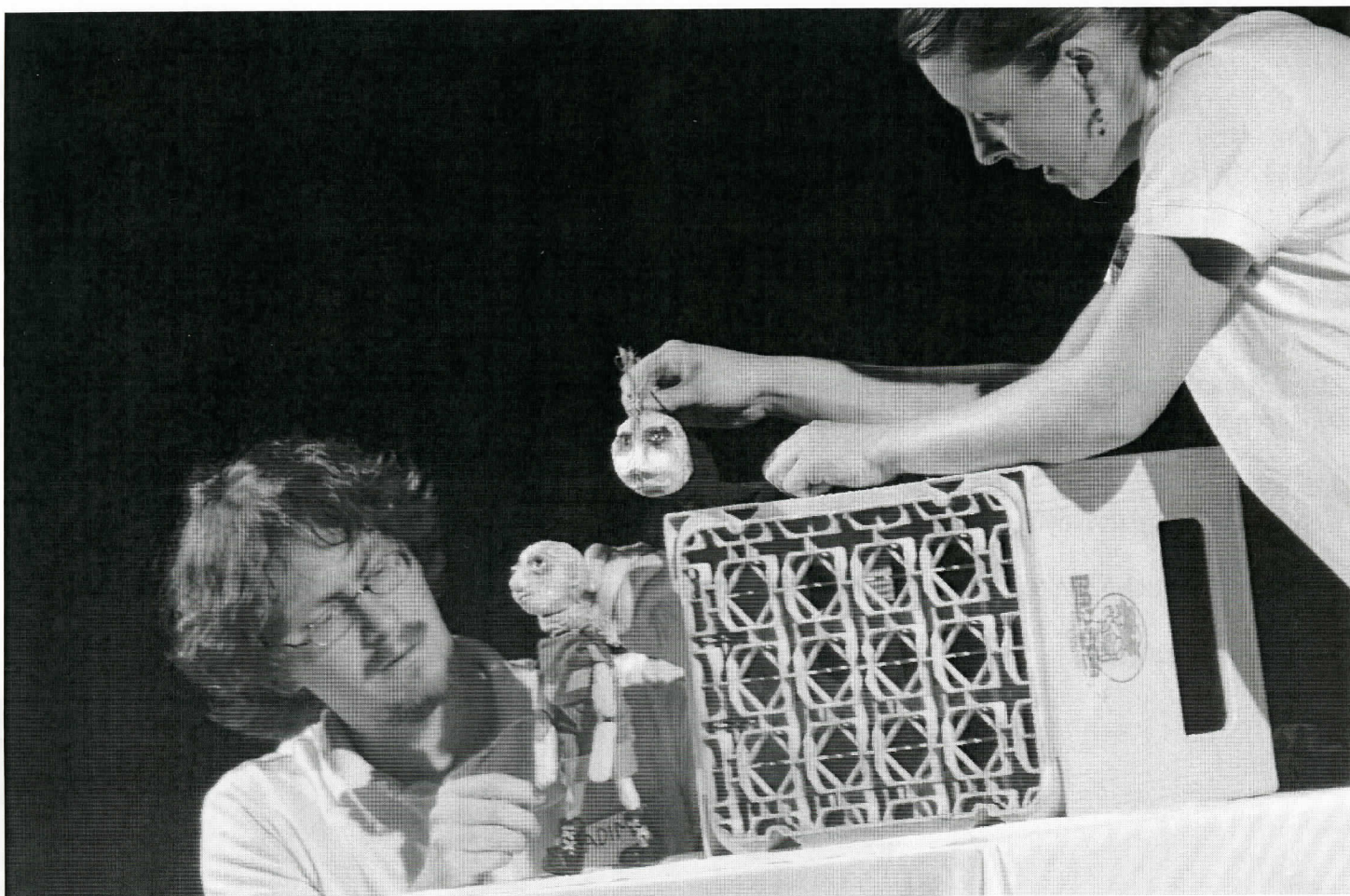

Tak jako v inscenaci Cool Pool podle Marka Ravenhilla i v tomto případě se pracuje s dílem cool dramatiky, tentokrát německé provenience (autorka Dea Loher). Její divadelní hra vypráví příběh outsidera, který by vlivem osudných a osudových událostí skončil na šibenici (kdybychom v EU nezrušili trest smrti), soubor Sredni Vaštar z Plzně ovšem používá motivy ze hry k vlastní autorské výpovědi o cynismu blahobytné společnosti, neuvěřitelně vynalézavé v tom, jak vydělat na všem společenském dění v době, kdy skutečných hodnot produkujeme velmi málo. Ten „dobrý kšeft“, který se nám tu předvádí, je takzvaný teambuilding, provozovaný cynickými výškolenci. Ti nám příběh outsidera Adama přehrávají s loutkami, přičemž je na celé produkci baví nepodstatné blbiny a skutečný obsah je vůbec nezajímá. Takto, jak to teď vyprávím, to ovšem čteme s nejlepšími úmysly inscenaci porozumět. Ve skutečnosti jsou jednotlivé vrstvy sdělení (teambuilding, demonstrace Adamova příběhu a bezděčný komentář vnitřně nezúčastněných agenturních profesionálů) nedostatečně strukturované, loutkové scény jsou přetížené detaily, odehrávají se ve stále stejném tempu, jevištní akce, usvědčující trojici „teambuilderů“ z pouhého chladného „dělání své práce“ se ztrácí v neroztřídném plynutí ostatních scén. Loutkové výstupy slouží více své vlastní „loutkovosti“ než hlavnímu tématu inscenace, která chce ukázat na bezostyšné využití jakékoli tragédie k pragmatickému „vydělávání si“. Inscenace stojí za dodatečnou režijní supervizi, v programu Wolkerova Prostějova představuje výraznou společensko kritickou notu.

Alena Zemančíková

Bezprostřední dojmy diváků po představení:

- jsem z toho nadšená
- ehmmrrrr
- já jsem spokojen velmi
- bylo to zábavné a originálně udělané
- myslím, že to bylo dobrý
- nevěděl jsem, co od toho očekávat, ale bavil jsem se

Hodnocení poroty divadel poezie

Vertigo

Milan Cimerák: Pro mě to byl vrchol celého dnešního programu. S představením jsem šel od začátku dokonce a oceňoval jsem všechny znaky, které jste nám předkládali.

Alena Zemančíková: Soubor by měl zpracovat na mluvené stránce, která byla pro mě v určitých momentech problémem.

Jozef Krasula: Precizně zpracované, herecky zvládnuté a celkově velice přesvědčivé představení.

Porota: Největším problémem představení byla stránka prostoru. Místa, kde se hraje na zemi nebo se používaly rekvizity, byly pro mnoho diváků tabu.

Válka – Hygiena Světa

V celé debatě často padaly výrazy jako Futurismus, Marinetti nebo změkčení hry. Vášnivé debaty se také vedly ohledně přerodu Marinettiho Futuristického díla na český „poetismus“.

Mirek Kovářik: Výstupy, které se odehrávaly na jevišti, nebyly vzájemně propojené, narozdíl od děl Marinettiho, která právě takto bývají vedená a mají jistou „ucelenost“.

Miloš Maršálek: Ve způsobu, jakým jste představení zpracovali, jsem neviděl důvod, proč nevzít k předloze jakéhokoliv jiného autora.

Divačka: Pro mě bylo zajímavé, že samotné futuristické dílo bylo změkčené, kam se díky tomu vešla i civilní rovina, která celou hru ozvláštnila.

Milan Cimerák: Bavil mě obraz války, který mi celou hru výborně nastartoval, ale bohužel se takovýto moment víckrát neopakoval.

Odysea a aneb Jak být kompatibilní

Porota hned na úvod uvedla, že nebude řešit a neřešila, zda se jedná či nejedná o divadlo poezie.

Alena Zemančíková: Představení mělo tři roviny, kdy pro mě nejdůležitější byla rovina chování týmu „teambuilderů“ k samotnému příběhu Adama.

Jozef Krasula: Líbilo se mi, že jste přesně drželi polohy svých postav, u kterých jsem oceňoval hlavně ten cynický nadhled, který ale i tak nebyl dostatečně naplněn. Problémy jsem měl také se stylovou nejednotností, hlavně co se týče loutek.

Miloš Maršálek: Největším problémem byla kolísavost tempa a nepoměr proporcí jednotlivých částí představení.

Zaznamenal Vít'a Lužný

Rozborové semináře se sólisty

V ranní kocovině jsme se pro vás rozutekli do různobarevných salonků Národního domu, abychom sledovali porotu, jak popíjí kávičku a přátelsky propírá prádlo recitátorů sólistů. Po delším ohledání jsme se rozhodli, že z výroků porotců vydestilujeme dvanáctero tipů a triků, jak se stát recitátorem snů. Jak tedy na to?

1. Budte svoji, najděte svou hlavní devizu, ať už je to výraz leklé ryby nebo charizmatický chraplák. Najděte to, vypracujte to a použijte TO!
2. Škrtejte, ale tak, aby to mělo smysl, a nezapomeňte s tím obeznámit porotu.
3. Vyzkoušejte si prostor, ve kterém TO budete předvádět.
4. Nebojte se experimentovat, zkuste i jiné polohy, které vám i vašim protějškům umožní nové prožitky.
5. Montujte své pozice sofistikovaně.
6. Nečekejte žádné reakce diváků (většinou vás nechají na holičkách), jste tam sami za sebe. Hlavně řekněte, co chcete říct.
7. Ehm. Artikulujte, nepolykejte slova, atp.
8. Intonace je váš kamarád. A kamarády máte na to, abyste si s nimi hráli.
9. Dobrá dramaturgie není od věci. Jen ji zkuste! Doporučuje devět z deseti posluchačů.
10. Hranice vašeho exhibicionismu existují. Najděte je, abyste je mohli překonat. Slovy M.M.: Dejte tomu hlavu, patu, srdce i koule.
11. Objektivní porota neexistuje. A už vůbec nikde nesplašíte rady, jak se stát recitátorem snů. Pokud vám někdo tvrdí opak, nevěřte jim. Lžou.
12. Kdo je překvapen, není připraven. Kdo je připraven, bude oceněn. Kdo je oceněn, tomu gratulujeme. Jupijahou.

-kaprluz-

Poděkování

Pořadatelé 52. Wolkrova Prostějova

NIPOS ARTAMA Praha a Duha – Kulturní klub u hradeb v Prostějově děkují všem, kteří se přičinili, aby letošní festival probíhal v pohodě, ke spokojenosti všech, a aby měl lesk a glanc:

porotkyním a porotcům, Emě Zámečnickové, Rendě Vordové a Tomáši Žižkovi za vedení seminářů, členům redakce WOLKROVIN, a také těm, které bylo či nebylo vidět, ale bez nichž by to nešlo:

tajemníkům porot, hosteskám a hostesákům, technikům a autorce cen – prostě všem.

Děkujeme, přátelé.

Alice Gregušová a Eva Koutová

13.00 DUHA-S

J.S.T.E. ARTYŽOK a DRED, Hronov

DEKALOG: GROCH - HRÁCH - Groch, Kadlečík, Pumr

Scénář: Erik Jakub Groch, Ivan Kadlečík, Ondřej Pumr

Divadelná skupina J.S.T.E. a Dred Hronov si pre svoj spôsob práce zvolila rituálne divadlo, prostredníctvom ktorého sa nám pokúsila priblížiť svet tak, ako ho jej členovia vidia a vnímajú. Vo predstavení Dekalog: Groch – Hrách navazujú na ich predošlé produkcie viažúce sa k biblickému Desatoru. Dnes sme videli príbeh hlavnej hrdinky, ktorá sa vyrovnáva so smrťou matky, rekapituluje si zlomové momenty z ich spoločného života, ktoré ju poznačili a zásadne určili spôsob vnímania sveta. Prostredníctvom posobivých veršov E.J.Grocha a I.Kadlečíka doplnené o ľudové riekanky a detské hry, podporené atmosférou výlučne svetlom sviečok, sme postupne sledovali osudové chvíle, v ktorých sa zračia nepriestupné pravidlá kresťanskej morálky – chlieb a voda sú dary Božie a nie sú na hranie a s láskou sa tiež nezahráva, ani keby to bol ten najušľachtilejší vlk z celej svorky. Potiaľ je všetko v poriadku. Horšie to ale dopadáva v samotnej inscenácii, keď sa tvorcom nedarí ustriehnuť správny divadelný čas, nájsť kvalitnú metaforu. Výroba detského vozíka, ktorého kolieska sú z chleba je čarovná metafora, ale trvá príliš dlho a po pár sekundách už len čakáme, čo bude ďalej, pretože nie je podporená inou divadelnou akciou či javiskovým obrazom. Rovnako tak o chvíľu, keď vozík odchádza zo scény a nemotorne ho hlavná hrdinka „šoféruje“ za scénu, na ktorú ho o chvíľu aj tak znovu civilne prinesie. Rovnako obraz (poslednej) večere, nečitateľnosť prítomných postáv, elektrický varič uprostred rustikálnej scény, dominantná kanvica s pariacou sa vodou, ktorá ale ďalej nič nehrá, neprináša, stráca opodstatnenosť, či záverečný odchod hercov zo scény, ktorý skor pripomínal neorganizovaný „úprk“, keď si postava matky odnáša jednu z petrolejok a ja ani netuším prečo. Ale to je len niekoľko príkladov za všetky, aby som dokumentoval, že som mal veľkú chuť a snahu vstúpiť do predstavenia, byť jeho súčasťou, ale formálne nedorobky a remeselné nedostatky mi to neumožňovali. Je to škoda, lebo tento druh divadla, ktorý sa na amatérskych javiskách pravidelne opakuje vždy po niekoľkých desaťročiach, mám rád. Myslím, že ide o skupinu tvorcov mimoriadne disponovanú, ktorá ale nepotrebuje divákov, ktorí si niečo musia domýšľať.

Jozef Krasula

Jozef Krasula:

- musíte lépe pracovat s divadelním časem, to, co běžně trvá deset vteřin, u vás trvá dvacet
- kosa jako symbol smrti je čitelná, ale rýži jsem nepochopil
- při kosení svíček mi zatrnulo, jednak kvůli divákům v přední řadě, ale také mi to přišlo prvoplánové
- ta inscenace neskončila, ale přestala

Alena Zemančíková:

- usilovali jsme o to, aby se představení v evangelickém kostele. Lépe by to v něm vyznělo

Miloš Maršálek:

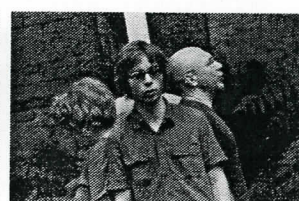
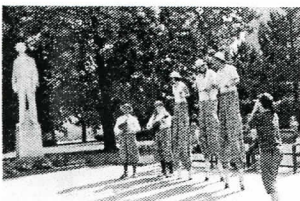
- to není divadlo ve smyslu podívané, ale o level výš, když to umístíte na jeviště, kladou se na to stejná měřítka, jako na ty ostatní

Bezprostřední dojmy diváků po představení:

- byla to docela intenzivní manýra
- já jsem nepochopila ten konec úplně
- takový hodně na efekt
- bylo to dobrý, ale... ale

8

hodnocení poroty

1. kategorie

Recitátoři 1. soutěžní kategorie letos příjemně překvapili dramaturgií: na jejich vystoupeních bylo většinou znát, že nad výběrem textu přemýšleli a že jím chtěli vyjádřit i svůj vlastní názor. V textech se potkávali s českou klasikou (básně Jana Nerudy), objevovali specifickou autorskou poetiku (Kouzelná mast Přemysla Ruta), parodovali žánr i autora (např. Jiří Žáček: O medvídkovi Pú). Problémem 1. kategorie zůstává technická připravenost recitátorů (práce s dechem, zřetelná artikulace). Recitátoři měli rovněž rezervy ve výstavbě výkonu, který mnohdy postrádal gradaci: jen hrstka z nich dokáže například účelně akcentovat, případně potlačit detaily ve prospěch vyznění celku. Titulem laureáta Wolkrova Prostějova jsme ocenili recitátorku a recitátora, kteří prokázali schopnost originálně uchopit literární předlohu. Veronika Smolková nás zaujala přednesem lechtivého Maupassantova textu Zachráněná i kreativním ztvárněním básně Eduarda Basse Komponista. Druhý laureát Kryštof Bartoš prokázal svou interpretační invenci pozoruhodně strukturovaným úryvkem z Žertu Milana Kundery, jehož přednes propojil s glosováním „dvojsmyslného“ obrazu, a také vtipným uchopením tří básní Ivana Wernische. Udělením čtyř čestných uznání (Josef Kačmarčík, Dan Kranich, Andrea Pecáková a Tereza Slámová) chtěla porota upozornit také na další výrazné a talentované osobnosti, jež se letos v soutěži nejmladších sólových recitátorů objevily.

David Kroča

2. kategorie

recitátorů sólistů byla na letošním ročníku Wolkrova Prostějova zastoupena nejpočetněji (25 účastníků), avšak kvantita tentokrát nebyla v souladu s kvalitou. Vyjmenovat a popsat všechny nedostatky, jichž byli diváci svědky, by vydalo na menší studii, a tak se pokusím alespoň o základní charakteristiku. Pokud bychom hledali jakýsi společný jmenovatel všech výkonů ve druhé kategorii, pak by to nejspíš byla nejistota a nedůvěra, především ve vztahu k sobě samému, ale často i k divákovi a tu a tam i k interpretovanému textu. Bylo by mimořádně zajímavé dozvědět se příčinu oné nejistoty, snad související s ocitnutím se člověka na prahu dospělosti a s počínajícím tušením skutečného rozsahu odpovědnosti za vlastní život, ale obávám se, že bychom tak vstoupili do příliš intimních sfér. Přitom právě interpretace literárního textu je jedním z úžasných způsobů, jak se o vnitřní nejistotu podělit a zároveň uchránit integritu svého emocionálního soukromí. Jenomže to vyžaduje důvěru. Důvěru v sebe i v toho, kdo mi naslouchá. A té se právě zhusta nedostávalo. A tak nám byly na jedné straně předkládány jednoduché až banální texty, jež kromě občasné povrchní zábavnosti nepřinášely nic než mlhu slov, která záhy vyvanula, aniž by zanechala stopy. Na druhé straně jsme slyšeli i řadu kvalitních a dokonce i dramaturgicky objevných textů, avšak jejich interpreti často jakoby spolehli na kvalitu textu a rezignovali na vlastní tvůrčí čin. A to vše doprovázeno na poměry národní přehlídky nebyvalým množstvím technických nedostatků, zvládnutím vlastního hlasu počínaje, přes nedbalou artikulaci až k nepřirozenému frázování a k ignorování textové formy. A tak nezbyvá než doufat, že letošní tápaní účastníků druhé kategorie v sobě i v interpretaci je jen nutnou a přirozenou vývojovou fází na cestě k budoucím skvělým výkonům, jichž jsou všichni bezpochyby schopni.

Libor Vacek

3. kategorie

Tradičně nejméně početná III. kategorie s deseti účastníky přinesla porotcům i divákům řadu překvapení: překvapivě se zde setkaly výkony perfektní nebo téměř perfektní s výkony vyloženě slabými, sešli se zde interpreti velmi rozdílné úrovně (u některých se porota dohadovala, zda jejich účast na národní přehlídce není na pováženou. „Získávání zkušeností“ v této kategorii je poněkud problematické.)

Jisté překvapení přinesla i dramaturgie výkonů těch „nejzkušenějších“. Vedle nových autorských jmen, nápaditých montáží a výkonu překladatelského jsme vyslechli i čítankovou zkráceninu klasického textu či špatný překlad textu písňového a několik textů vyloženě neladících s naturelem interpreta.

Posledním překvapením, příjemným, byl fakt, že nejlepší výkony jako by mapovaly meze žánru uměleckého překladu – špičkoví interpreti vytvářeli cosi hraničního s performancí či divadlem jednoho herce, což potěšilo i poučilo diváctvo i porotu.

Hana Kofránková

15.00 DUHA-S

Studio Divadla Dagmar a pedagogické školy, Karlovy Vary

JÁ, HOLDEN - J.D.Salinger, L.a R.Pellarovi

Scénář: Hana Franková

J. D. Salinger se proslavil povídkou o chlapci, který se na první pohled zdá jako pěkný lump. Čím víc s hrdinou prožijeme, tím víc chápeme jeho frustrace a jeho občasnou agresivitu, které jsou však jen projevem jeho vlastní vnitřní zranitelnosti. Studio Dagmar předvedlo dramatizaci Salingerova díla pod názvem Já, Holden. Inscenace zachycuje všechny důležité momenty, které jsou sondou do nitra citlivého hochy. Postavy ztvárněné čtyřmi protagonisty jsou plastické a jsou hrány s nadsázkou a odstupem. Komično se velmi obratně střídá s vážnou rovinou a divák se může přistihnout, jak se směje se slzami v očích. Velkou devizou představení byla právě schopnost všech čtyřech herců brát na sebe podoby nejen mladých hrdinů, ale s nevidanou suverenitou i hrdinek (barvitě podání prostitutky, ctihodné sestry, rozjívěného děvčete či studentky). Samotný příběh vyvrcholil zachráněním Holdena jeho sestrou Phoebe - bytostí s čistou a nevinou duší, která jediná je schopna svého bratra vyvést ze světa bizarních bytostí. Studio Dagmar v rytmu grungové balady zakončilo velice kvalitní řadu divadel poezie na letošním Wolkrově Prostějově.

Milan Cimerák

Alena Zemančíková

- bylo to strhující v tempu i ve výrazu

- podobné události i příšery jako Holden potkal na své cestě i Odysseus

Jozef Krasula

- bylo to vkusné, oceňuji práci s kostýmy, dobrý byl i výběr hudby

- jeden od vás (z herců souboru pozn. redakce) mi hrozně připomíná mladého Jana Krause. Kdyby nebyl blondák, je to jeho věrná kopie

- při čtení knihy jsem se smál hned od začátku, při vašem představení se mi to povedlo až trochu později

Miloslav Maršálek

- mě jste dostali hned od počátku, vaše přebírání jednotlivých rolí bylo úžasné

- rytmicky to bylo neuvěřitelně přesné a důsledné

Milan Cimerák

- líbilo se mi, jak jste dokázali zachytit vnitřní svět hlavního hrdiny

Hana Kofránková

- moc jsem si to užila, pořád jsem plakala

- jinde jsem nezažila, aby kluci dokázali tak nevtíravě a zároveň výstižně zahrát nejrůznější ženské

Bezprostřední dojmy diváků po představení:

-nej, nej, nej, nej, nej, nádherná, sranda, bylo tam všechno, no prostě nádherná

-líbilo se mi to velmi velmi

-mělo to šmím, poetiku, krása

-takový sympatický kluci, takže se mi to líbilo

-kluci, nechte v redakci svoje číslo

Mé Wolkrovy Prostějovy normalizační připeřené

Ze svého prvního Wolkrova Prostějova, jehož jsem se na počátku 60. let účastnila jako členka středoškolského souboru, jsem odjížděla se slzami v očích – důvodů jsem měla spoustu: byli jsme dobří, ale ne nejlepší, jak jsem si ve své polodětské naivitě myslela, potkala jsem tu lidi, jimž jsem se chtěla podobat a kamarádit se s nimi, a bála jsem se, že už se s nimi nikdy nepotkám. A při přednesu několika recitátorů a představení divadel jsem zažila tak neobyčejný úžas z procítění a nečekaného nazření poezie, jaký jsem si dosud ani neuměla představit.

Při následném studiu na filozofické fakultě v Praze jsem se – asi i díky tomu zážitku z WP - už o divadlo poezie a problematiku uměleckého přednesu začala cílevědomě zajímat.

V roce 1971 jsem byla s nástupem normalizace přinucena jako politicky nespolehlivá odejít z redakce, v níž jsem pracovala. Shodou náhod, trochu i díky té přípravě a taky kvůli tomu, že jsem neměla cejch vyhozeného člena KSČ, neb jsem v ní nikdy nebyla, jse nezůstala bez místa a brzy jsem mohla nastoupit jako odborná pracovnice pro umělecký přednes, divadlo poezie a malá divadla v ÚDLUT (později ÚKVČ), organizaci, která tehdy byla odborným gestorem Wolkrova Prostějova.

Už první ročník Wolkrova Prostějova, který jsem měla na starosti, byl ovšem náročný – nastupovala nová vlna divadla poezie, pražské Potužilovo a Jelínkovo Divadlo Na okraji a Válovo Divadlo poezie prostějovské LŠU a jejich myšlenkově a formálně odvážné a skvělé inscenace. A v následujících letech by bylo možno jmenovat celou řádku souborů, které do jejich šedi let přinášely vzrušující obrazy a výpovědi (rozhodně k nim patřil třeba Vašínkův Orfeus). Pro proměnlivou, ale vždy horlivou řadu „dohližitelů“ z prostějovského OV KSČ či aspoň OV SSM, kteří se hned na počátku normalizace zaktivizovali a bděli nad ideovou čistotou festivalu, byly tyto soubory značně podezřelé. (Tehdy a v dalších letech člověku přitom nemohlo ujít, že festival byl pro různé místní a okresní mocenské kliky kolbištěm, na němž se utkávaly ve snaze získat svou bdělostí víc zásluh a mít tak šanci porazit tu druhou.) Naštěstí tu kýženou ideovou čistotu nemohli uhlídat, neboť nejlepší a nejodvážnější inscenace pracovaly se složitým metaforickým aparátem, jemuž prostě většinou nerozuměli (ale o to byli ostražitější). Poroty naštěstí byly vždy na straně divadel, recitátorů a dobrého kumštu, a i když každoročně musely návrhy na ocenění předkládat užšímu vedení festivalového výboru, v němž měli hlavní slovo nejzasloužilejší normalizátoři, uměly v častých neshodách s nimi dobře argumentovat. Někteří členové porot se stávali velmistry v tom, jak v takových situacích ekvilibristicky zvládali funkcionářský slovník. Ač to tedy nebylo snadné, poroty svá rozhodnutí ve velké většině obhájily, byť to bývala vítězství často provázená i jistou pachutí.

52.ročník festivalu poezie

**Wolkrova
Prostějov**

16. - 20.června 2009

11

Sóloví recitátoři mívali svou účast na Prostějově občas „ztíženou“ takzvaným povinným výběrem – tahle povinnost byla zprvu reakcí na fakt, že v druhé polovině 70. let se na Wolkrově Prostějově začal méně recitovat Wolker, jehož si soudruzi přivlastňovali, i když se jim jeho dílo jaksi „smrsko“ pouze na sociální balady, protože většinou nic jiného neznali. Ale mnozí recitátoři si dokázali „sobě na míru“ výborně vybírat třeba z jeho mladistvé tvorby a mnohdy v této - vlastně zprvu jen racionální volbě, která však prospěšně rozšířila jejich čtenářský rozhled - našli nové interpretační možnosti, které zajímavě obohatily jejich recitační projev.

Jezdila jsem v té době do Prostějova na přípravné výbory WP, které měly spoustu členů a dlouze se na nich řešily všechny prkotiny, což bylo otravné. Takže i když jsem město, které v době festivalu omamně vonělo kvetoucími lipami, vlastně milovala, jakmile jsem z vlaku zahlédla blížící se prostějovské věže, spolehlivě jsem dostávala žaludeční neurózu při představě, jak budou „soudruzi“ zase chtít před festivalem posuzovat všechny texty – i sólových recitátorů. Protože neuměli číst poezii jako básnický obraz, hledali „ideově závadná“ či necudná slova slova jako „bůh“, „anděl“, „demokracie“, což pro protiargumentaci znamenalo najít tyto výrazy ve Wolkrovi nebo aspoň v některém z děl čelných soudruhů básníků ve znormalizovaném vedení Svazu spisovatelů. U boha a andělů to bylo díky Wolkrovi snadné, jemu v básnickém slovníku skutečně nechyběli.

Vítězslava Šrámková se celý život věnovala poezii a amatérskému divadlu.

Poprvé se na Wolkrově Prostějově objevila v roce 1960

s Recitačním souborem / Divadlem poezie Vítězslava Nezvala.

Po studiu na FF UK Praha začala pracovat v divadelním oddělení ÚDLUT a účastnila se porot uměleckého přednesu, později i divadel poezie

a malých divadel. V roce 1967 se stala členkou Ústředního poradního sboru pro umělecký přednes a v roce 1971 nastupuje do div. odd. ÚDLUT jako odborný pracovník

pro umělecký přednes a divadlo poezie. Odborně zajišťuje Wolkrův Prostějov. Potýká se s politickými problémy. Po revoluci, v roce 1991, přijala nabídku a stala se vedoucí útvaru pro neprofesionální umění a dětské estetické aktivity ARTAMA, součástí nově vzniklého Informačního a poradenského střediska pro místní kulturu (IPOS).

V roce 2001 odchází do penze, v IPOS je na částečný úvazek. Od roku 2002 pracuje na vytvoření počítačové Databáze českého amatérského divadla

(www.amaterskedivadlo.cz). Databáze byla prvně zveřejněna v roce 2005. Od roku 2000 dodnes je členkou odborné rady ARTAMA pro umělecký přednes.

Čerpáno z www.amaterskedivadlo.cz

SOUDRUZI,
DĚLNÍCI
ELEKTRÁ-
RENŠTÍ,
DIVNOU
ŽENU VÁM
MÁM.
KDYŽ SE JÍ
DO OČÍ
PODÍVÁM,
PLÁČE A
ŘÍKÁ, ŽE
ČLOVĚK
JSEM
PROKLETÝ,
ŽE OČI MÁM
JINÉ NEŽ
PŘED LETY.

SMĚJÍ SE SOUDRUZI,
ANTONÍN S NIMI
A UPROSTŘED NOCI
S HVĚZDAMI
ELEKTRICKÝMI
NA SVOJE ŽENY SI
VZPOMENOU NA
CHVÍLI,
KTERÉ TAK ČASTO SI
DĚTINSKY MYSLILI,
ŽE MUŽ NA SVĚT
PŘÍSEL, ABY JIM
PÁTRIL.

workshopy a semináře

Přednes a interpretace textu

Jaké je to na workshopu?

Včera při rozhovoru se seminaristy paní Emy Zámečnickové jsem byla překvapena, kolik chvály na workshop od nic slyším. Neustále zmiňovali pohodovou a přátelskou atmosféru, a tak jsem se rozhodla, že se k nim dnes připojím, abych je viděla při práci. Musím uznat, že to pro mě byl velmi intenzivní zážitek. Paní Zámečnicková hýřila eufemismy - „prosím vás pusinky“ a „ty seš takovej brouček šikovnej“. Současné plyně přecházeli od vážných polemik přes filozofické úvahy až k velmi vtipným momentům. Opravdu jsem se v jejich společnosti cítila velmi dobře.

Během mé přítomnosti společně pracovali na textu Michala Ajvaze Turisti. Společně hledali rušivé podtexty pro diváka. Pro bližší představu je zde malá ukázka rozebíraného textu:

Takové věci se mi děly pořád.

V jiném bytě se mnou žilo divoké prase

a opět v jiném projížděl v noci ložnici mezinárodní expres.

Laik by nad tím takto nepřemýšlel, ovšem Ema chtěla po svých svěřencích, aby se zamysleli nad tím, co obrazně představuje „mezinárodní expres, který v noci projíždí ložnicí“.

Na Emu osobně to působilo jako rušivý element, jako taková reklama. U někoho to vyvolávalo dojem obrazného pojmenování sexuálních zážitků, jiní tam hledali světlo na konci tunelu.

Pro pedagogy to musel být velmi obohacující zážitek a příjemné zpestření blížícího se konce roku.

Malé nahlédnutí „do zákulisí“ workshopu:

Jedna z účastnic: Volá František.

Ema: Vypni Františka.

(Zvuk vypínajícího se mobilu.)

Zmiňovaná účastnice: Promiň Františku.

Ema: Vypni ten mobil, nebo ti ho vyhodím z okna, popřípadě zabavím do konce školního roku.

Jeden ze seminaristů: 19. června to není moc velká hrozba.

Ema: Takovou dřinu mi dá být vtipná a ty mi to tak zkazíš.

Druhý ze seminaristů: Máme dnes přísnou paní učitelku, protože po včerejším pivu jí není dobře.

(los)

Prostor v Prostějově

Tomáš Žížka chodil se svými svěřenci po Prostějově a každý z nich měl za úkol najít si „svůj prostor“ - takový prostor, který jim bude dávat slova, bude je inspirovat a motivovat. Někdo si našel telefonní budku, někdo temné zákoutí u muzea. V pátek odpoledne chtěli chodit a načerpat nápady ze svých prostorů, bohužel nepříjemný déšť jim tento program zkomplikoval. Takže je Prostějované bohužel neměli možnost zahlédnout na měšťě, ale vynahradiť si to mohli v sobotu.

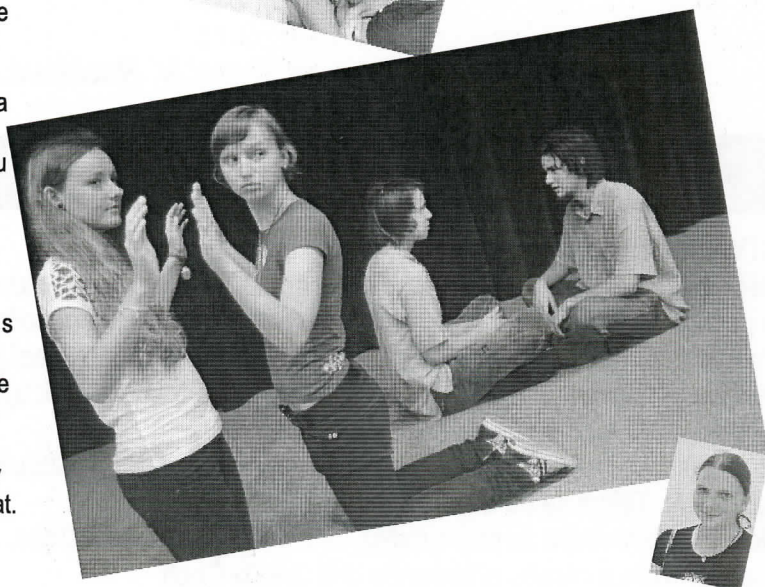
Seminář Od první čtené po premiéru za 24 hodin

Název je trochu zavádějící. Scénář a forma se líhly během festivalu, protože naším cílem byla reflexe všech představení, která byla letos k vidění na WP. Texty, se kterými jsme pracovali, byly návody všeho druhu – tedy texty vpravdě nepoetické. Ke každému představení jsme se snažili nalézt ekvivalent sdělení v návodu a pokusili jsme se jej zpracovat stejnými prostředky, jako jednotlivé soubory. Mým cílem bylo umožnit studentům vyzkoušet si různé způsoby uchopení divadla poezie a zažít si proces společné tvorby až po ucelený tvar včetně zážitku uvedení na scéně. Studenti Gymnázia Jiřího Wolkrův vás zvou na svůj pohled na festival, který se koná v jejich měšťě. Dnes v 17.45 v Duze.

Renata Vordová

Klárčin seminářový blog IV.

A je to tady. Po pěti poeziích nabitých dnech tu máme závěr festivalu. A s ním i konec našeho úžasného semináře. Máme za sebou celkem jedenáct poctivě zhlédnutých soutěžních divadel poezie, ze kterých se nám, jak doufám, podařila vyrobit docela slušná koláž. Navázali jsme nová přátelství a utužili stará. Získali jsme spoustu zkušeností, co se divadla (i poezie) týče. A hlavně jsme si užili parádní předprázdninový týden v úžasné společnosti, na kterou budeme ještě dlouho vzpomínat. Co dodat? Letošní Wolkrův Prostějov se zkrátka nadmíru vydařil, co myslíte? (klv)

Páteční report ze zámku

To, čemu se večerní program na zámku doposud vyhýbal, se bohužel stalo skutečností páteční večer. Nejenže přelo (to by samo o sobě nebylo tak hrozné – aspoň jsme konečně využili tolikrát zmiňovanou konstrukci nad celým nádvořím), ale hlavně proběhly změny programu, které se táhnou už od čtvrtého večera. Tajemné překvapení nazvané „Site Specific“ bylo díky pracovitým dělníkům demontováno a porušení elektrického vedení znemožnilo uskutečnit zajímavou výstavu v jednom ze zámeckých bytů.

Bohužel to ještě nebylo vše. Kapela „Druhá Směna“, která měla hrát od 21. hodiny, nemohla ze zdravotních důvodů přijet, a tak nastaly učiněné harakiri, které měly nakonec šťastný konec! Rychlý dramaturgický tah celý večer zachránil. Nejenže kapela „Alice's Number“ zahrála skvělý koncert (posunutý o 2 hodiny dopředu) a svým kytarovým indie-popem zahřála obecenstvo tak, že se na všechny problémy hned zapomnělo, ale na hlavním pódiu se přichystal projekt několikrát zrušený a zase obnovený.

Takzvanou třesničkou na dortu bylo audiovizuální představení 3-D komiksů s hudebním DJ-ským setem. Koncept nazvaný Děsivé Duše, vycházející z povídek Daniila Charnse, byl projektem mladých umělců z Prostějova Jakuba Jansy a Veroniky Vůjtkové. Takže si můžeme přát jen, aby nám dnes večer nepršelo a užili jsme si nezapomenutelný závěrečný večer.

luz

Blog redakce

Sedící, spící

Reakce na páteční vystoupení trutnovské ZUŠky se různí. Důvodem je asi ne/pochopení jejich představení. Člověk neznalý a do tématu nezasvěcený, jako já, inscenaci nepochopil a nejspíš ani pochopit nemohl.

Co mě ale zarazilo, byla slečna, na kterou jsem díky speciálnímu rozestavení sedadel viděl. Na protější „tribuně“ jsem zhruba po patnácti minutách spatřil divačku, která měla hlavu opřenou o rameno vedle sedícího mládence.

„Přece nespí?“ říkal jsem si. Obávám se ale, že tomu tak bylo a dotyčná to natvrdo „zalomila“. Probral ji asi až závěrečný potlesk.

Jak jsem napsal v úvodu, představení neoslovilo asi každého, ale co je moc... - brum-

Pozvánka na zámek

Poslední sborem prostějovskému zámku, před koncem festivalu a celkovou rekonstrukcí naší chlouby, budete mít možnost dát dnes po závěrečném večeru 52. Wolkerova Prostějova.

Tento večer ale rozhodně nebude pojat smutečně, právě naopak. Bude důstojným zakončením celého týdne kulturních akcí na nádvoří prostějovského zámku a rozloučením se všemi účastníky i návštěvníky festivalu. Snad nám vyjde i počasí, které se včera začalo kazit. Snad bude fungovat elektrika, která díky započatí rekonstrukčních prací na zámku vypadá. Snad se celý večer vydaří a vy tak budete mít poslední vzpomínky jen dobré.

Ke zlepšení nálady, kromě obvyklých dobrot a nápojů, bude

od 22. hodin hrát plumlovská brit-rocková kapela „Old Brown Shoes“, která svůj repertoár ze 70. let čím dál tím víc obohacuje vlastní tvorbou a dokonce v této době, možná i zrovna v této chvíli, nahrává své debutové album. Tak jim popřejme, ať se album vydaří stejně jako poslední díl seriálu „Zámek Wolkerovu Prostějovu“. luz

Jak se vaří Prostějov

očima **Evy Koutové** z NIPOS-ARTAMA Praha

Je tu krásně. Vždycky bylo. Romantika, emoce...

Tak to klaplo. A co teď.

Jak se vlastně vaří celý Wolkrův Prostějov?

Vše začíná v září, po prázdninách, když všichni své zážitky z festivalu poezie patřičně stráví, odjede se na dovolenou a v polovině září se sejde Rada starších (chápejte Odborná rada Uměleckého přednesu a divadla poezie společně s organizátory festivalu) a debatuje se a hodnotí uplynulý ročník. Co se podařilo, co naopak vůbec ne a čemu se důsledně vyhnout pro rok další. Mluví se o nových propozicích, a tak se třeba i přihodí, že padne otázka: proč nezrušit horní věkovou hranici? – Jak ti mladí přijmou ty starší? Nebude to trapas? – Ale na druhou stranu, není to normální věková diskriminace? – Tak fajn. Kdo je pro? Jednohlasně všichni pro. (Vítejte, Vladimíre Benderski!).

Zima – upravují se propozice, přemýšlím o porotě, vzpomínám na minulé krajské přehlídky, kdo z porotců mě tam oslovil a koho bych ráda viděla na dalším Prostějově. Domlouvám semináře, které by se na Prostějov hodily. Píšu do škol, chtěla bych, aby přijelo co nejvíc pedagogů, aby se úroveň přednesu i divadel poezie pořád zlepšovala. Od loňského roku mám příslibenou Emu Zámečnickovou (i když po určitém přemlouvání), Jakub Hulák z Dětské scény smutní, protože ji nemůže mít v Trutnově. Předběhla jsem ho podobně i s Tomášem Žižkou, kterého jsem taky „vyhrála“ pro Prostějov, ale prohrála jsem zase některé zpravodájký (redaktory).

Leden, únor – druhá schůzka Rady starších. Chystá se důležité rozhození sítí po krajských přehlídkách: Kdo bude kde, na každé přehlídce musí být jeden zástupce odborné rady, abychom měli celkový přehled. Padají návrhy na inspirativní představení a hosty festivalu, aby to potom bylo stejně úplně jinak. Recitátoři a soubory odesílají přihlášky na krajská kola v případech, že nebylo kolo městské, organizátoři krajských přehlídek pevně doufají, že získají granty a dotace od kraje, města, MŠMT. Pořadatelé krajských kol jsou v jednom kole, kontaktují recitátory, soubory, domlouvají prostory, nevědí, zda peníze budou stačit. Domlouvám opět porotu.

Březen – všichni to známe, krajské přehlídky v plném proudu. A jsou povedené. Pořadatelům patří veliký dík! Objíždíme všechny kraje, nezvládne to ale jeden člověk, osobně si připadám jako poetický šnek s domečkem na zádech putující z jednoho kraje do druhého, ale... baví mě to.

Duben, kompletace textů, opravy textů, dopisování překladatelova jména do textů, dopisování do textů jména autora plus překladatele (vždy 7x!), dopisování jména sólistů do textů (jak jinak než 7x!!), telefonování si se sólisty: jak vlastně dlouhý text to máte, víte, pak by se mohlo stát, že na Prostějově to opravdu nebude maximálně 8 minut! Kdo je překladatel?

Prosím vás, z adresy beruska90210 se mi mail vrátil, na jaký mail to mám poslat?... Schůzka Programové rady starších. Hodnotí se krajské přehlídky, porota je už domluvená, ale zkušenost hovoří tak, že někdo vždy vypadne a bude se muset hledat dál. Haldy materiálů, textů, postupových listů... vše předávám prostějovským. U nich začíná kontaktování souborů, zjišťování, kdo kdy může, kdy kdo dorazí, kolik jich přijede, jak dlouho tu budou, a sestavování programu. Kolotoč.

Květnový seminář v Praze organizovaný společně s Janou Machalíkovou.

Červen, ujišťování, že ti, co slíbili přijet, opravdu přijedou, domlouvání schůzek na všechny semináře, uveřejnění programu, kontaktování médií, ať sakra vědí, co se v Prostějově děje a ... Wolkrův Prostějov.

Žiji ho, prožívám, spolu s vámi.

52.ročník festivalu poezie
**Wolkrův
Prostějov**
16. - 20.června 2009

HLEDÁNÍ HLASU S LIBOREM VACKEM

Hledání hlasu je určeno jak sólovým recitátorům, tak všem dalším zájemcům. Mezi tyto zájemce jsem se zvědavě zařadila i já. Byla jsem příjemně překvapená, jelikož jsem očekávala partu rozespálých, uzívaných a po večerním flámu unavených lidí, kteří se sejdou, aby našli svůj ztracený hlas. Ovšem místo toho přišla skupina sedmi statečných, z nichž jedna kantorka okamžitě začala zahrnovat pana Vacka dotazy, díky čemuž se nám hned úvodem dostalo přednášky o funkcích hlasu. Stihli jsme krátce procvičit hlas a naše řady doplnili opozdílí studenti, kteří přišli celí promoklí. Jeden z účastníků si stěžoval na problém s rýmou a komentoval to slovy: mám zahleněné trubky. Společně jsme zkoušeli různé tóniny hlasu, od nejvyšší po nejnižší. Pan Vaculík sice naše vysoké tóniny přirovnal ke kočkám na střeše, ale tím jsme se od procvičování nenechali odradit. Po ránu to byla příjemná půlhodinka, během které jsme se rozmluvili a rozcvičili si hlasivky.

Dojmy účastníků:

Učitelka z Prostějova, která chtěla zůstat v anonymitě

Já jsem byla ráda, když jsem na plakátě Wolkrova Prostějova zahlédla, že hlasová rozcvička má být i pro veřejnost. Osobně jsem velmi uvítala možnost si procvičit hlas. Jelikož jsem učitelka, potřebuji mít hlas silný. Hlas je můj pracovní nástroj, tak se o něj chci starat. Zúčastnila jsem se obou cvičení a jsem ráda, že jsem zjistila, jak mám pracovat s hlasem a jak mám správně dýchat, aby se hlasivky zbytečně nenamáhaly. Bohužel půl hodina je krátký čas, ale i za to málo jsem vděčná. A byla bych ráda, kdyby i příští rok zde byla hlasová cvičení pro pedagogy.

Sarah Habáčová

18 let, studentka, Sloup

Recituji v druhé kategorii hned v první skupině, takže jsem velice vděčná za příležitost si procvičit hlas pod dohledem odborníka, který tomu rozumí.

(los)

Z TŘETÍHO ÚHLU

O okouzlujících dámách z Třetího věku Louny jsme už napsali mnohé. A nejen my. Jejich představení nadchlo snad každého a je jim věnováno mnoho pozornosti, ať už ze strany diváků či médií.

Co by ale ony samy na Wolkrově Prostějovu vyzdvihly? Které představení je nejvíce zaujalo?

„Libí se nám rozbory poroty, jak mluví se studenty. To je pro mladé herce určitě přínosné a inspirativní,“ mluvila za kolegyně Eva Venclíková.

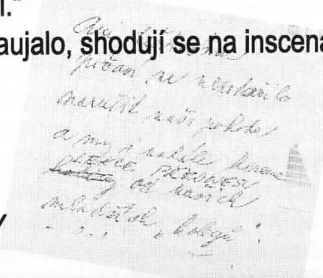
„Celý pobyt je úžasný, nikdy jsme nic takového nezažily. Člověk poznává, že to s tou mládeží není zas tak hrozné, jak se dnes rádo tvrdí. Samozřejmě, když to vidíte hulit před základní školou, tak vám to tak nepřijde, ale když se přijdete podívat sem, vidíte něco jiného,“ sypaly lounské dámy své dojmy.

„Ovšem, dámy, pozor, teď řeknu moudro,“ smála se Eva Venclíková, „je mi trochu líto, že se nám věnuje taková pozornost, když mladí toho tolik umí a věnují se divadlu naplno. Osobně jejich výkony moc oceňuji.“

Pokud by zástupkyně Třetího věku Louny měly jmenovat představení, které je nejvíce zaujalo, shodují se na inscenaci Vrstvy masek v podání českolipského souboru Na klíček.

-brum-

V. Rucklová, Třetí věk, Louny

„Poprvé na Wolkráku“

ČTVRTÝ DEN- POSLEDNÍ

Děšť, děšť a děšť. To je heslo dnešního dne. Včera jste se v úvodu Lenky Sehnalové mohli dočíst jak si pochvalovala čtvrtěční počasí. Já zase nepochvaluji dnešní počasí. Pořád jen „lije, lije a lije“.

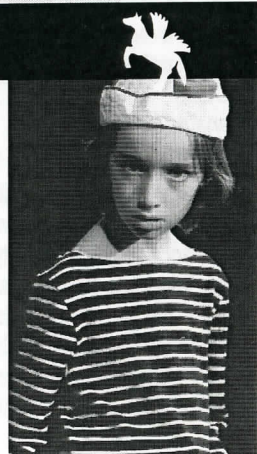
První představení, na které jsem šel, bylo VERTIGO. Představení jsem nepochopil, ale bylo zajímavé.

Druhé představení, které jsem navštívil bylo Odysea A aneb jak být kompatibilní. Bylo to docela pěkné divadlo, zajímavě tvořené a dokonce i vtipné.

„Wolkrák“ mi hodně dal. Teď je těžké se s tímto festivalem rozloučit. Od teď jej budu navštěvovat každý rok. Těším se na další divadla poezie.

Děkuji Wolkrovinám za moji rubriku. / Díky Kubo, příště zas.../

S pozdravem a přáním příjemného dne **Jakub Čech**

VÝSLEDKY WP 2009

1. kategorie

Laureát:

- ✓ Kryštof Bartoš, Drásov
- ✓ Veronika Smolková, Praha

Čestné uznání:

- ✓ Josef Kačmarčík, Praha
- ✓ Dan Kranich, Kralupy nad Vltavou
- ✓ Tereza Slámová, Brno
- ✓ Andrea Pecáková, Chrudim

2. kategorie

Laureát:

- ✓ Jonáš Špaček, Horní Bříza

Čestné uznání:

- ✓ Vít Roleček, Chrudim
za interpretaci vyjadřující osobní postoj
- Milada Vyhnálková, Mokré Lazce
za tvořivé ztvárnění veršů Karla Hynka

Výsledky – 3. kategorie

Lauerát:

- ✓ Ludmila Müllerová, Praha
- ✓ Vladimír Benderski, Sadov

Čestná uznání:

- ✓ Jana Trojanová, Chrudim
za kreativní ztvárnění básně Christiana Morgensterna Velké lalulá
- ✓ Tereza Lexová, Opava
za interpretaci prózy Marka Twaina Z písemností Adamovy rodiny – Evin deník

Divadla poezie

Cena poroty

s nominací na Jiráskův Hronov
Na klíček, Česká Lípa
za inscenaci K. Hynek
VRSTVY MASEK

Zvláštní cena poroty

s doporučením účasti na Jiráskově Hronově
ZUŠ Trutnov
za inscenaci Virginia Wolfová VERTIGO

Zvláštní cena poroty

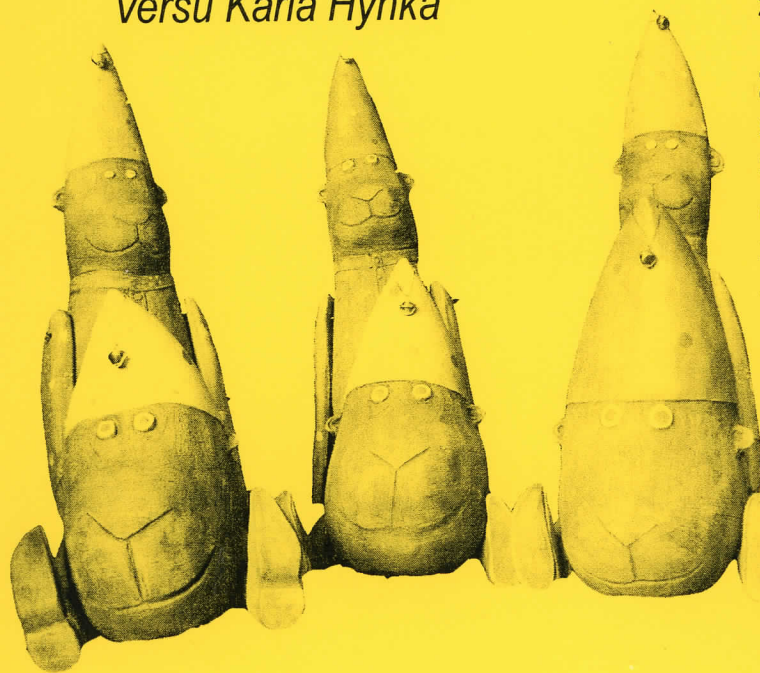
s doporučením účasti na Jiráskově Hronově
Studios Divadla Dagmar
a pedagogické školy, Karlovy Vary
za inscenaci J.D.Salinger, L.a R. Pellarovi
JÁ, HOLDEN

Zvláštní cena poroty

s doporučením účasti na Jiráskově Hronově
Třetí věk Louny
za inscenaci VČERA SE MI ZDÁLO

Cena diváka

Třetí věk Louny
za inscenaci VČERA SE MI ZDÁLO

WWW.PLUMLOVE.UNAS.CZ

**TITTY
TWISTER** STAGE
skate & snowboard shop

ZION SQUAD

GREEN SMATROLL

3F crew

SPLITTER & KARL

STO CHUTÍ

NĚCO MEZI

PLUMLOVE 09

HUDBA · DIVADLO · FILM 26.6. – 28.6.09

JETNET STAGE
vysokorychlostní internet

KAISERSOZE

IM CYBER

DAHO & GINGER

ALLEKI

MOORIS & BOORIS

VSTUP: 300 Kč celý festival
150 Kč jeden den

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK V OBCHODECH

**WWW.SKATE
SHOP.CZ**
ONLINE SKATE + SNOW BOARD SHOP

techno.cz večerník

RAVE.CZ

WWW.UT.CZ

posluchaj.net večerník

phonoline.cz

Více informací o akci se dozvíte na Rádiu Haná 100,2 FM

**TITTY
TWISTER** STAGE
skate & snowboard shop

ZION SQUAD

GREEN SMATROLL

3F crew

SPLITTER & KARL

STO CHUTÍ

NĚCO MEZI

PLUMLOVE 09

HUDBA · DIVADLO · FILM 26.6. – 28.6.09

JETNET STAGE
vysokorychlostní internet

KAISERSOZE

IM CYBER

DAHO & GINGER

ALLEKI

MOORIS & BOORIS

VSTUP: 300 Kč celý festival
150 Kč jeden den

PŘEDPRODEJ VSTUPENEK V OBCHODECH **TITTY TWISTER**
skate & snowboard shop

**WWW.SKATE
SHOP.CZ**
ONLINE SKATE + SNOW BOARD SHOP

JETNET
vysokorychlostní internet

**RAP
SHOP.CZ**
HIPHOP - GRAFFITI - STREET - FASHION

techno.cz

Večerník

FAVE.CZ

WWW.UT.CZ

poslouchej.net

Večerník

phonoline.cz

Více informací o akci se dozvíte na Rádiu Haná 100,2 FM

**"V NOCI ZE SOBOTY NA NEDĚLI
NÁMĚSTÍ SE ROZVESELÍ.**

**ZTROSKOTANÍ OPILCI
DOMU SE VRACEJÍ SAMI A SAMI,
ROZMLOUVAJÍ S LUCERNAMI,
O TÝDENNÍ ROBOTĚ.
ZPÍVAJÍ TVRDÉ PÍSNICKY
O ŠTĚSTÍ A LÁSCĚ
A JEJICH PÍSNICKA KAMENNÁ
ROZBÍJÍ OKNA SKLENĚNÁ**

**V DEN VÝPLATY
PENÍZE MÁ, I KDO NENÍ BOHATÝ.
MĚSÍC JE JAK PANNA BÍLÝ,
OPILÍ SE ŽIVOTEM NEOPILI,
ONI JEJ ZAPILI RUMEM A SLIVOVICÍ
JAKO CHOROBU ŽALUDEČNÍ
NEBO LÁSKU PODVEDENOU..."**

ZDAREC... JAK JE LUÐO?

**ÁÁÁYYÉÉÉÉHHH..
ÉÉÉÉJJJAÁÁÁJ!!**

Jiří Wolker (29.03.1900 - 03.01.1924)

Ze soboty na neděli

(Host do domu)

Zpravodaj Wolkrova Prostějova pro vás připravují:

Lenka Sehnalová (les)
Viřta Lužný (luz)
Katka Kaprálová (kapr)
Honza Brumlík (brum)
Lenka Ošťádalová (los)
fotografie Bob Pacholík
grafická úprava Magda Jansová, ilustrace titul Dalibor Vybíral

